

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 4.

Den 15. Novbr. 1871. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bed Søster Aurelia Spencers Baare

den 16de Septbr. 1871.

Tale af Præsident B. Young.

(Fra „Deseret News.“)

Der er ofte bleven talt om vor Tilværelse her paa Jorden, og meget Gødt er bleven sagt om dette Emne. Med Hensyn til Evangeliet, Præstedømmet og Rigets Nøgler vil jeg sige, dette Folk — de Sidste Dages Hellige — ere i Besiddelse af dem.

Med en Leilighed som denne vil jeg henvende nogle Ord til de Levende, ikke til den Døde. Vi ere samlede i denne Stund for at vise vor dyrebare Søsters Støv den sidste Værelse, men vi mødes ikke med Sorg.

Det er ikke fuldt tre Aar siden vi mødtes i dette Værelse for at vise den Afdødes Fader, Broder Daniel Spencer, den samme Værelse. Hun er nu gaaet hen til en anden Tilværelse, ind i en anden Afdeling af det Rum, Gud har sjenket sine Børn til Virkeplads.

Dette Liv er kun sjenket os som en

Forberedelse for en høiere Tilværelse her-
 efter. I dette jordiske Liv ere vi begavede med en vis Grad Fornuft, men i det tilkommende ville vi blive benaadede med langt mere. Vi see, hvorledes Menneskene fødes, voge og udbilles, og for dem, der ikke kjende Hensigten med vor Skabelse, maa det i Sandhed være et høist besynderligt Fænomen. Men for dem, der have Forstand, er det Hele simpelt og let begribeligt, og de indsee uden Vanskelighed Nøddensigheden af, at Alt gaaer som det gjør.

Man seer undertiden en Moder, som sidder og vaager over et sygt Barn, der kun er nogle Uger eller Maanedes gammel, og hjælpeløst og afhængig af Andre som Barnet er, er det dog en Tilstand, der har været eens for os Alle; ethvert Medlem af Menneskeslægten har maattet gennemgaae den samme Proces, hvad man

kan see i vore Familiekreds hver Dag. Et Barn kan ikke sige hvad der feiler det, naar det er sygt, kan ikke ved nogen Gøbarde antyde hvad det trenger til i sin Nød, men efter som det vojer, udbiiles Fornuften, det lærer at tale, det kan sige: jeg har ondt i Hovedet, i Diet eller i Haanden, jeg ønsker lidt at spise eller lidt at drikke. Saaledes stride alle Menneker Skridt for Skridt fremad i Udvikling fra Born til Ynglinge, fra Ynglinge til modne Mand og Kvinder, og tilsidst kommer Oldingalderen, og da maae vi atter tilbage til Moder Jorden, hvorfra vi kom. Er det ikke besynderligt? Vi ere alle komne hid ad een Vej, og vi maae allesammen gaae al Kjødets Vej fra denne Prøvestand til en anden Virkekreds.

Hvad ere vi her paa Jorden for? For at voje i Kundskab og Erfaring. Vi see den stjernesaaede Himmelhvælving, men vi kjende saa at sige Intet til den. Vi stue Rummet, men begribe det ikke. Vi have faaet en Tilværelse her paa Jorden, men Majoriteten af Menneffene fatter ikke Diemedet. De Sidste Dages Hellige derimod have faaet en ubetydelig Smule Kundskab om deres Stabelses Maal. Vi ere ubidende om Manget og Meget, det er sandt, og især med Hensyn til det, der angaaer Fremtiden. Det stemmer ikke med Guds Viisdom at oplukke Fremtiden for os uden paa visse Principer. Disse Principer ere guddommelige, og naar vi kjende lidt til Fremtiden og Ewigheden isølge samme, da ere vi tilfredse med vor timelige Tilværelse, thi vi forstaae da Gaderens Hensigt dermed.

Hvis den uendelige Mængde Menneker, som sværne om paa denne Klode, vare overbeviste om, at de ere bedre farne, naar de forlade dette Liv og gaae ind i det næste, men heller ikke vidste noget

mere end netop dette, da vilde Selvmord være langt almindeligere end de nu ere, især iblandt de Ugudelige. Hvormange sige ikke: gid jeg var bedre stillet, for jeg sidder galt i det? Ja saaledes er det sat med de Allerfeste, og om de end ikke sige det med Munden, sutte de i deres Hjerte: gid jeg var i andre Omstændigheder; jeg er fattig, jeg er syg, jeg er nedtrykt, jeg har ingen Venner og intet Hjem, jeg staaer her paa Jorden som et forladt Faar og veed ikke hvor jeg skal vende mig hen! Hvis alle Saadanne vare overbeviste om, at de vilde være langt lykkeligere hinsides Graven, hvormange vilde saa ikke lægge Haand paa sig selv? Derfor har Herren i sin Viisdom skjult Fremtiden for vort Blik.

De Sidste Dages Hellige have faaet lidt Kundskab om deres Fremtids Skjæbne; Herren har aabenbaret dem dette. Vi vide hvad vor himmelste Faders Hensigt var, da han stabe denne Klode og fyldte den med de Myriader af Fornuftvæsener, Dyr og Planter, som findes paa den. Vi forstaae, at alt dette stete til hans Navns Forherligelse; han vilde udsøle Ewighederne, der ligge udstrakte for ham, med Væsener, der selv ere istand til at nyde en Fylde af Herlighed. Men førend vi kunne opnaae dette, maae vi have en stor Erfaring, og den vindes kun yderst langsomt. Vi leve her paa Jorden netop i denne Hensigt, og jo længere vi leve, jo mere erfarne burde vi blive.

Den unge henvovede Pige s. Ex., der er død i en Alder af tyve eller en og tyve Aar, har vel erhvervet sig nogen Erfaring, men det forslaaer dog Intet i Sammenligning med et Menneke, der naaer en Alder af halvtreds, halvfjerds eller firfjendstyve Aar. Nu er hun gaaet gjennem Døren, gjennem Storet, der stiller mellem denne Tilværelse og den

næste, men hun vil vedblive at arbejde ligesaa ihærdigt i sin nuværende Erfaringskole, som hun gjorde her det sidste Aar eller de sidste fem Aar. Der staaer intet tilbage for os at udrette her, end blot at vise hendes jordiske Levninger vor Søgagtelse — den Part af hende, som har sit Udspring fra Moder Jorden. Legemet blev formet og dannet, og derefter blev Anden indsat i det; det vogte og udviklede sig og blev hvad vi nu see. Men nu, da Anden er borte, ligger Legemet livløst og er rede at sænkes i sin Moders Skød, hvor det vil blive til Opstandelsens Morgen; men Livskraften og Fornuften, som engang boede i dette Legeme, eksistere endnu, og Søster Aurelia bedæger sig, taler og hører som før, og hun seer og nyder hvad vi i disse Leerhytter ikke kunne see eller nyde. Hun befinder sig i Herlighed; hun har gennemgaaet sin Prøve her, og er kommet til et Stadium, hvor Satan ingen Indflydelse kan udøve over hende.

Et af de Gøder ved Præstedommet, som Broder George A. Smith har talt om, er, at naar Folk adlyde samme, sikkre de sig hans Velvillie, som er det Ophav og som har sjenket det til Menneskenes Børn. Hans Magt omhegner dem og værner om dem, og naar de træde ind i Aandeverden, ere de udenfor Djævelens Omraade; han kan ikke friste, prøve og plage dem, saaledes som Tilfældet er med de Ugudelige, thi et Menneske, som adlyder Guds Sønns Præstedømme, er aldeles fri for hans Plageri. Hvor de Rene af Hjertet boe, kunne de Døde ikke komme. Saaledes er det i Aandeverden.

Jeg vil sige til Søster Speneer og den Afdødes Slægtninge og Venner: onst hende ikke tilbage. Jeg troer forresten heller ikke I gjøre det. Om I kunde see Søster Aurelia og tale med hende som

for kort siden, kunne I ei formaae hende til at komme tilbage, om det ogsaa stod i hendes Magt. Vi kunde sige til hende: „Du har ikke fuldendt din Gjerning her, Du kunde have udrettet en heel Deel for dine Afdøde“, men hun vilde spare: der er Folk nok paa Jorden til at udføre alle de fornødne Ordinancer, hvis de blot vilde troe. „Ja, men Du er endnu ikke indtraadt i det hellige Egteskab og er ikke bleven en Moder i Israel?“ Ligemeget, jeg seer og forstaaer hvad der ligger for mig, og den Tid vil komme, fordi jeg var Præstedommet horig, da jeg skal komme i Besiddelse af alt det, som jeg tilsyneladende blev berøvet ved min Død.“ Dette er en Trost, ikke sandt?

Jeg har undertiden spurgt Folk i Verden, hvad der bliver af Smaaabornene, naar de døe. Jeg troer neppe, man vil finde et eneste tænksomt Menneske i hele Verden, som virkelig troer, at Børnene gaae til et Straffested. Hvormange Meninger, der end kan herse i denne Henseende, bliver dog Faktum, at de alle gaae tilbage til Faderen, som Jesus sagde: „Lader Imaa Børn komme til mig og forhindre dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til.“ Ja, Børnene maae vende tilbage til Faderen; de kom fra ham, de opfores her af ham og hans himmelske Hærskarer, og naar de kaldes til at gaae gennem Dødens Port, begive de sig lige til ham.

Men de ugudelige Forældre til disse Børns Legemer, ville de faae det samme Privilegium? Nei, hvor Gud og Kristus ere, kunne de ikke komme. Mogle af dem have maaft havt Leilighed til at annamme Evangeliet, men have forkastet det, hvorledes vil det saa gaae deres Børn? De ere i Himlene; der er Myriader paa Myriader af dem der allerede og flere og flere gaae did stadig. Hvad skal der gøres med dem? Maaft En eller Anden vil

faae det Privilegium at sige til vore unge Søstre, der døde i Troen: Jeg bestemmer sa a mange af disse Børn for Dig og sa a mange for Dig, de gives Dig ved Adoption og de ere dine ligesaa fuldt og fast, som om Du selv havde sødt dem paa Jorden, og din Sæd skal forplantes gjennem dem i al Evighed.

Nogle troe maaste, at Menneſter, som doe ugifte, ville blive berøvede de Privilegier og Velsignelser Gud bestemte for sine Børn; men det er ikke Tilfælde. De Trofaste ville aldrig tabe en eneste Velsignelse ved deres dødelige Vortgang herfra. Det er ikke Faderens Hensigt, mine Brødre og Søstre, at Nogens jordiske Lobebane skulde være udrunden inden han har slydt sine Dages Maal, og at saa Saa fylde deres fastsatte Tid, er netop paa Grund af Syndens Magt i Verden og Dødens Magt over Menneſtene. Af denne Grund, og ikke fordi Slaveren har det saaledes bestemt, er det at Sygdom er saa almindelig i alle Lande og bringer Gamle, Midalbrende, Ungdom og Børn Millionvis i en tidlig Grav.

Nogle Lærde antage, at ikke Halvdelen af dem, der sødes, naer Tolvaarsalderen, Andre mene, at Halvdelen naer ikke til femten eller sytten Aar. Lad dette være som det vil, det er ikke vor himmelske Faders Hensigt, at det skulde være saaledes. Vi befinde os imidlertid her paa Jorden, og vi maae kæmpe med disse Under det bedste vi kunne; kan man ikke overvinde dem, maa man boie sig for dem, og derfor er det, at vi miste vore Børn, vore unge Mænd og blomstrende Kvinder — kort sagt dem, der ere os dyrebare.

Vi vide ikke hvad vi skulle gjøre for de Syge, og om vi sende Bud efter en Læge, veed han ikke stort mere end vi andre. Ingen veed hvad der bør gøres for de Syge uden ved Aabenbaring. Læ-

gerne kunne vel ved deres anatomiske Studier, Erfaring, Pulsens Slag og andre Omstændigheder bedømme Afsligt, men de kjende ikke Patientens virkelige Tilstand. Desuden den samme Sygdom virker ikke eens paa to forskjellige Individuer, ligesaa lidt som Guds Aand virker eens paa to Personer. Der er ligesaa stor Variation i disse Henseender, som der er i Ansigtsformen af Menneſtene. Derfor, naar Sygdom angriber vort System, vide vi ikke, hvorledes vi bør gribe den an, og derfor overvældes vi af Døden og sæntes i vor Grav.

Det er haardt for os at lægge vore Venner i Jorden; men hvad saa? Vi følge snart efter; de komme ikke til os. Engang ville de rigtig nok komme tilbage, men det bliver ikke før Jesus kommer. Da skulle vi gjenforenes, men forinden maa vi rimeligvis slumre i Graven, det vil sige Mange af os. Maaste Nogle af de her Tilstedeværende ville leve i Kjød til den Dag, da Jesus og hans Hellige komme med ham; men jeg for mit Vedkommende venter det ikke; jeg har ikke erholdt nogen saadan Forjættelse.

Jeg kan sige med Hensyn til vor egen og vore Venners dødelige Afgang, at der udkræves langt større Tro og Anstrengelse for mig nu end nogenſinde før at vedligeholde Ønsket om at blive her i Kjød. Den næste Tilværelses Herlighed for de Retfærdige er uudsigelig. Man er ikke der besværet med denne Leerklump, som vi her maae slæbe paa, og som tvinger os til at gaae langsomt og varsomt, naar vi blive noget tilaars. Men hiinſides Graven hvor forskjelligt. Der bevæger man sig let og hurtigt som Tanken. Hvis vi der ønske at besøge Jerusalem eller andre Steder — siebtikkelig ere vi der, thi jeg antager, at vi have Tiladelse til saadanne Ting, hvis vi ønske det. Hvis vi ønske at see Gdens

Have, som den var før Faldet, strax staaer den for os, og vi see den som den existerede aandeligen, thi den skabtes først aandeligen og derefter timeligen. Og naar vi komme i Aandeverdenen, ville vi kunne see Jorden som den var i Skabelsens Morgen. Om vi stulde onste at vide, hvorledes man lever paa Sydhavsøerne, Kina eller andre Steder, strax ere vi der, kortsagt, vi bevæge os ligesaa hurtig som Morgenhjvet eller Electricitetens Virkning paa Telegraftraaden.

Gud har aabenbaret nogle faa Ting vedrørende hans Magt og hans Hensigter, og Lynet, saavel hvad Hurtighed som Kraft angaaer, er et betegnende Billede paa hans Almagt. Om man kunde strække en Telegraftraad herfra dette Bærelse Jorden rundt, indtil begge Ender mødes, og man satte den ene Ende i Berørelse med et elektrisk Batteri, vilde Virkningen deraf med en for os ufattelig Hurtighed fornemmes i den anden i næsten samme Nu. Denne Hurtighed ville de trofaste Hellige ogsaa opnaae: de ville komme i Besiddelse af denne Magt, og hvis de onste at besøge andre Kloder, ere de der næsten ligesaa hurtig som vor Tanke. Om Herren onsker at besøge sine Børn paa denne Klode, strax er han her, om han onsker at sende en af sine Engle til Jorden for at tale med nogen af hans Børn, sieblifkelig er han her.

Naar vi komme ind i Aandeverdenen, ville vi faae en Deel af denne Magt, men ikke i den Grad som Tilfældet vil være, naar vi ere opstaaede af Graven i fuldkommen Herlighed for at tiltræde de Riger, der ere berebte for os. Den Magt, de Trofaste da ville være i Besiddelse af, vil være langt større end Nogens i Aandeverden, men selv den Magt, Aanderne besidde, overgaaer saa langt alt hvad vi kjende paa Jorden, at det er aldeles ufatteligt for Mennesket uden Aabenbaringens

And. Her plages man altid med Sygdom og Pine, og ofte hører man Klynk og Klage over Hovedpine, Rygsmerter, Ondt i Skulderen, Hunger, Tørst, Træthed osv., men i Aandeverden ere vi frie for al saadan Plage; der nyde vi Liv, Herlighed og Lykke, og der kunne vi høre Faderen, Jesus og Englene tale til os, og der kunne vi omgaaes med de retfærdige og rene Menneskers Aander, som afventer Opstandelsen.

Til Søster Aurelias Moder, Slægtninge og Venner vil jeg sige: bortfør Eders Laarer, lev efter Eders Religion. Vi have Intet at sørge for her, uden for syndig Vandel. Jeg vil ligeledes sige til mine unge Brødre og Søstre: lev som Eders Religion byder Eder, og prøv at benytte Eders Dage til Nytte og Gavn; I have en Gjerning at udføre her, som Beredelse for en høiere Sfære.

Folk udenfor vor Kirke have saameget at sige om vore Kvinders Prøvelser. Kan dette Folks Prøvelser sammenlignes med de Sorger, de Ugudelige i Verden have at døie? Aldeles ikke. Deres Sorg og Kummer er til Døden; vore Prøvelser sendes os for at gjøre os fuldkomne og berede os for de Retfærdiges Belønning.

Findes der en Kvinde blandt vore Søstre, som har seet et Glimt af den tilkommende Verdens Herlighed? Om saa er, glæder hun sig ved at kunne virke med Kjærlighed i denne Verden og bereder sig for sin Ophøielse. Hun veed ikke, om hun ikke allerede vil være der imorgen. Vi have ingen Sikkerhed for vort Liv. Hvor let kan ikke et Ulykkestilsælde ramme en eller anden af os, naar vi forlade dette Bærelse, og vil være i Evigheden inden en halv Time?

Dette Liv er os givet til Beredelse for det næste. Man vil ikke døe der som her og gaae et andet Sted hen; nei, man bliver der, undtagen de, der skulle lide

den anden Død. Hvad er vel denne Verden? Det gjør mig ondt at see Folk være saa indhyllede i Mørke, at de ikke kunne trage efter noget Hoiere end denne Verdens Rigdom, Luxus og Tant. Hele den ugudelige Verden er netop i denne Tilstand, fra Kongerne, Dronningerne og Fyrsterne paa deres Trone til Arbejderne i hans usle Bolig; men sand Lyksalighed kjende de ikke. De forstaae ikke hvad sand Nydelse er, og alle deres Glæder have en Braad eller bitter Smag bagefter. De saakaldte Fornemme tilbringe f. Ex. nogle Timer i Selstaber hos deres Venner eller spølge i Dverdaadighed af verdslig Nydelse, men alt dette efterlader Tomhed i Sjælen.

De oprigtige men overfete Hellige

hige ikke efter Saadant. De vide, at denne forkrænkkelige Jord er ikke deres bestandige Opholdssted, og naar de stue fremad til Evigheden, er Udfigten klar og herlig. „Ja, der er mit Hjem, der er min Familie, der er mine Venner, der er min Fader og jeg skal boe hos ham evindeligen.“

Dette er de trosfaste Helliges Haab, og de ville tilegne sig Mere og Mere og blive hævede fra Trin til Trin i Herlighed, indtil de blive Gud lig. Hvad Bærd har vel vor Jord i deres nuværende Tilstand? Intet, uden for saavidt at det er et Sted, hvor vi saae den første Lektion i Udvikling, nemlig i Lydighed til Guds Søns Evangelium.

Gud velsigne eder, mine Venner!

Salvaars-Konferencen i Salt Lake City,

den 6te Oktober 1871.

(Fra Deseret News).

Den 41de Salvaars-Konference afholdtes i det nye Tabernakel den 6te Oktober og følgende Dage med den sædvanlige Ro og Orden, der er saa karakteristisk for de Sidste Dages Hellige.

Af Autoriteterne saaes paa Forhøinings Præs. Brigham Young, hans tvende Raadgivere, de tolv Apostle med Undtagelse af Eldsterne Orson Hyde, Crastus Snow og Albert Carrington. Alle de øvrige Grader af Præstedømmet vare tilstede.

Konferencen aabnedes med Bøn af Eldste Orson Pratt, hvorefter Eldste Wilford Woodruff gjorde følgende Bemærkninger: Erfaring lærer os, at vi ere aldeles afhængige af den Almægtige i enhver Henseende. Vi have ikke vundet den

Overbevisning, at Evangeliet er sandt, ved blot at høre Andre vidne derom, men Hver for sig maa erholde den ved den Hellig Aands Inspiration. Som Følge deraf kunde han bevidne, at Joseph Smith var den levende Guds Profet og Frembringeren af Lidernes Fylde's Huusholdning. Han havde været noie bekendt med denne Mand og vidste, at han var besjælet af de ædleste og inderligste Ønsker at være Menneskeslægten til Velsignelse. Joseph fik sin Undervisning ved hellige Væsener fra det Høie, og de underrettede ham om, at den fra Evighed bestemte Tid var kommen, da Guds Rige skulde oprettes paa Jorden, hvilket skulde indsamle Folk fra alle Nationer, Sekter og Partier i Verden. Han arbejdede tro-

fast hele sit Liv, indtil han besejlede Vidnesbyrdet med sit Blod. Endssjøndt han faldt for Morderhaand, havde de Lærdomsprinciper, som han døde for, overlevet ham. Taleren havde ogsaa været nøie bekendt med Præsident Brigham Young siden 1833 og kunde bevidne med opløstede Hænder for Himlen, at han aldrig havde hørt ham give noget Raad til Nogen, der stred imod Ret og Retfærdighed. Hans Vandel havde i Et og Alt været ophøiet, ædel og stor. I Kirkens mørke Trængselsdage i Kirklund, da det næsten gjaldt en Mands Liv at betjende, at Joseph Smith var en Guds Profet, kæmpede Brigham Young for ham i Raad og Daad. Br. Woodruff var kommen med ham til disse øde Dale, men see hvilken storartet Gjerning her er udført under hans energiske Omjörg, som Følge af Herrens Inspiration.

Dernæst dvælede Taleren ved sine Reiser og Missioner i Evangeliets Tjeneste, samt fremhævede vore Eldsters Uegennyttighed og Opoffrelse i at prædike Herrens Ord blandt Nationerne uden nogen timelig Løn eller Godtgjørelse. Sagde, at Gud havde givet alle Mennesker Ret til at dyrke og tilbede ham som de bedst forstod det, og det var ikke tilladt Nogen at indstrænke sine Medmenneskers Rettigheder i denne Henseende. Talte dernæst om den patriarkalske Ugtstabsorden, og paaviste hvorledes Familieforbindinger alene ved denne kunde være gjældende i den tilkommende Verden. Sagde, at dette Folk var villig til at agte, ære og lyde enhver grundlovmæssig Forordning, som Rationalregjeringen maatte udgive, men vilde dog ikke indrømme det samme med Hensyn til Love, der vare beregnede paa at indstrænke eller berøve os vore af Grundloven garanterede Rettigheder. Sagde, at de Hellige burde være nidkjære i at fremskynde Tempelernes

Opbyggelse, saa de hellige og guddommelige Ordninger, som ere saa nødvendige for Menneskenes Vel, kunde blive udførte.

Eldste Charles C. Rich udtalte sin Glæde ved at kunne lytte til sine Brodres Belærelse; han havde været forenet med Kirken i 40 Aar og i den Tid gjort alt hvad han kunde for at fremme Herrens Værk. I Løbet af denne Tid havde de Hellige haft mange Trængsler, men i enhver Prøve havde altid en fredsfømmelig og tillidsfuld Aand gjort sig gjældende. De Helliges Arbejde udviser tilstrækkeligt, at de ønske kun at bygge op, ikke rive ned. Satan havde kæmpet imod Sandhedens Principer lige fra Begyndelsen og vilde vedblive dermed, indtil han bliver bunden og berøvet sin Magt paa Jorden. Sammenlignede Evangeliet med de forskellige Religionsystemer i Verden og bevidnede, at Joseph Smith og Brigham Young vare Guds Profeter, og denne Kundskab havde han erhvervet sig formedelst den Almægtiges Inspiration.

Fredag Efterm. Kl. 2.

Eldste James S. Brown talte om Bestaffenheden af det Vidnesbyrd, de Oprigtige erholde, naar de annamme Evangeliet; sagde, det var dette sikre, aandelige Vidnesbyrd, som bevægede Folk til at forlade Fædreland, Slægt og Venner og drage op til disse Bjerge. Var Vidnesbyrd om Bibelen og Mormons Boges Sandhed og fremdrog Beviser, fra sidstnævnte Bog for den patriarkalske Ordens Guddommelighed.

Biskop W. W. Cluff talte dernæst om den Naade, hvorpaa Israels Eldster gaae frem, naar de prædike Evangeliet, og gav en Skildring af sin Mission i Scandinavien, hvorfra han nylig var vendt tilbage. De Hellige der vare i Almindelighed fattige, men desuagtet vare de redebønne til at understøtte Missionen

og gjorde alt hvad der stod i deres Magt for at fremstjynde deres Emigration. Først end han forlod Skandinavien, havde han lovet de Fattige der, at han vilde fremlægge deres Omstændigheder for Søndstende i Utah ved første Leilighed. Mange her i Utah havde gennem Breve lovet, at hvis deres Venner i de gamle Lande kunde bevæge Nogen der til at gjøre Udlæg for dem, vilde de tilbagebetale samme i Korn,

Kreaturer, faste Giendomme og Andet. Der var nu en udmærket Leilighed for Saadanne at indstrie deres Løfter; han vilde væsentlig henvende sig til Skandinaverne i denne Retning.

Paa Opfordring af Præsident George A. Smith, talte Dr. Cluff derefter i længere Tid paa Dansk.

(Fortsættes Side 60).

Skandinaviens Stjerne.

• Den 15de Novbr.

Præsident B. Youngs Forhør.

(Fra „Deseret News.“)

Mandag Eftermiddag den 2den Oktober blev Præsident Young belagt med Arrest i sin Bolig i Salt Lake City af de Forenede Staters Marschal Patrick, ifølge en af Grandjurien udstedt Ordre, grundet paa følgende Paragraf i „Utahs Love“: „Hvis en Mand eller Kvinde uden at være ægteviede boe og leve tilsammen i Utugt og Velslyst“ osv. Denne Paragraf, siges der, har Præsident Young overtraadt, uagtet denne Lov blev vedtaget af vor egen Territorialregjering i Aaret 1852 og sanktioneret af Præsident Young, som dengang var Utahs bestillede Guvernør. Efterat Marschallen havde udført sit Hverv, overlodes Præsidenten til Bevogtning af nogle Undermarschaller, da hans Helbredstilstand var saa daarlig, at han i flere Dage havde maattet holde sig inde.

Næste Morgen androg forhenbørende Kongresmand fra Nevada Hr. Thomas Fitch, Præsident Youngs Advokat, i Retten om at faae Forhøret udsat til forstkommende Mandag, for at han kunde faae Tid til at overveie sit Forsvar, og da hans Klient tillige var sygelig og ei kunde møde for Retten, ønskede han, at han maatte blive løsladt paa Kaution, da han nominelt befandt sig i de Forenede Staters Marschalls Børge. Dette vilde Sagens Aktor (Præsident Youngs Anklager) General Maxwell ikke gaae ind paa; men efter nogle yderligere Bemærkninger af Forsvareren Hr. Fitch, erklærede Overdommer Mc Kean, at det var unødvendigt for den Anklagede at møde i Retten, for han atter var rask. Hvis Undermarschallerne endnu bevogtede ham, skulde de strax fjernes, og Præsidenten kunde blive i sit Hjem indtil Mandag; men Kaution kunde ikke modtages, for han havde mødt i Retten.

Mandagen den 9de Oktober, Kl. 2 Eftermiddag, mødte Præsident Young for 3die Distriktsret, der afholdtes i Retsalen ovenpaa i Fausts Staldbygning, Salt Lake City. D'Err. Bastin og Maxwell fremstode som Anklagere; d'Err. Fitch og Mann, Hempsted og Kirpatrick, Hoge og Snow, A. Miner, Hoseas Stout og Le Grand Young som Forsvarere. De fire sidstnævnte ere Vidster i vor Kirke. En

Mængde Mennesker havde samlet sig udenfor, men kun et Halvt hundrede bleve indladte, da man frygtede, Loftet ikke kunde bære større Vægt.

Forsvareren Hr. Th. Fitch meldte, at den Anklagede befandt sig i Salen, og spurgte om han nu maatte stille Kaution. Dette bevilges, hvorefter Brødrene William Jennings og John Sharp toges som Kautionister for 5000 Dollars.

Hr. Fitch gjorde derefter Retten opmærksom paa, at Grandjurien var ugyldig, da den ikke var sammensat saaledes som Utaahs og Staternes Love foreskrive.

Hr. Hempsted (Forsvarer) foreslog at lade hele Sagen falde, da Stevningen indeholdt ikke mindre end sexten forskjellige Klagepunkter og omfattede et Tidrum af atten Aar, hvilket stred imod al lovlig Bebtægt. Han forlangte derfor, at Dommeren skulde høre Sagen eller idetmindste paalægge Anklageren at fremlægge een Klage ad Gangen. Hr. Hempsted argumenterede med megen Dygtighed, indtil Mødet hævedes, og optog atter sit Foredrag næste Morgen (den 10de).

Dernæst fremstod Anklageren, Hr. Baskin, som med Beltaalighed anførte mange Exempler for det Lovlige i at behandle flere Klager under Et, hvorefter Retten hævedes til Kl. 2^{1/2} Eftermiddag.

Eftermiddagsmødet aabnedes med en længere Tale af Anklageren, General W. Maxwell, som søgte at støtte de af Baskin anførte Argumenter. Hovedindholdet af denne Tale var, at det var nødvendigt at tage alle Klagepunkterne i Stevningen med for at kunne sælde Præsident Young. De Forenede Staters Love, sagde han, giver ikke Dommeren Ret til at bestemme, hvilket Punkt i Klagen, Anklageren udelukkende skal holde sig til. Hr. Maxwell anførte endvidere, at han havde et særegent Maal for Die med denne Sag; han meente, at det var fuldkommen i sin Orden at anklage Brigham Young for utugtigt og vellystigt Samliv med sexten forskjellige Kvinder paa eengang. Han alene (W.) var ansvarlig for denne Opsattelse, men han ønskede Dommeren vilde nøie overveie dette, om man atter skulde forlange at jaae hver enkelt Klage behandlet særskilt.

Hr. Fitch fremstod derpaa og sagde: Drostelsen af dette Spørgsmaal er kun et Forberedelsesstribt i en Sag, som lover at blive en af de vigtigste og interessanteste Retsager, man har optegnet — interessant for Alle, der tale det engelske Sprog — af hyderste Vigtighed for den Anklagede og hele dette Samfund. Den Anklagede, der allerede har tilbagelagt sine halvsjerdssindstve Aar, som Skriften bestemmer for en Mands Levetid, er i denne begivenhedsvangre Periode af sit Liv bleven indstævnet for forbryderisk Dmgang med sexten forskjellige Kvinder i Løbet af femten Aar. Det er ufornødent at dvæle ved hans daadrige Liv; her foreligger en Sag, hvor Dommerens Argumenter og Kjendelser ville blive omhyggelig veiede og prøvede, og det er derfor overflødigt at henlede Dommerens Opmærksomhed paa det store Ansvar, der paahviler ham. Feilagtige Avisberetninger og Korrespondancer, der maatte blive publicerede for at forgifte den offentlige Mening og ophidsse Nationen, er den Anklagede ikke ansvarlig for; han har simpelthen underkastet sig Lovens Krav. Min Klient staaer anklaget af en Grandjury, hvis Sammensætning er ulovlig og er uden sin Lige i den civiliserede Verden. Uden at ville kritisere maa det være mig tilladt at bemærke, at min Klient er anklaget for grove Forbrydelser uden foregaaende Examination, og han er ved en Kongreslob absolut berøvet Retten til at appellere til Landets høieste Domstole, og han har kun Lov til at appellere sin Sag til en

Domstol af tre Personer, hvoraf Deres Herlighed selv (Mc Kean) er den fornemste og indflydelsesrigeste. Der er Meget i alle disse Omstændigheder, som udtræver en ærlig og samvittighedsfuld Dommers Stærpsindighed, for ikke at forledes til at gjøre den Anklagede Uret. — — — Da min Klient er bleven anlagt for Brud paa Territoriets Love og ikke paa de Forenede Staters, onsker jeg, at Dommeren her vil tage Territoriets Love alene til Rettefærdighed og forbyde Anklagerne naarsomhelst at steie ud fra samme og paalægge dem at holde sig til een Klage ad Gangen. Om det skulde være nødvendigt, for enhver Priis og under enhver Risiko for Samfundets Vel at standse al ulovlig Omgang mellem Kjønne her i Utah, omend ikke andres Steder, forlange vi idetmindste, at Sagen skal paadømmes efter Lov og Vilighed. Jeg onsker Deres Herlighed skal forvalte Lovens i Retsfærdighed saavel til Gavn for Offentligheden, som for min Klient. De her stedfindende Retsforhandlinger ville blive offentliggjorte vidt og bredt i Verden. De maa derfor ikke dømme min Klient for sexten forskjellige Forbrydelser under Et, af hvilke nogle endog ligge femten Aar fra hinanden. Om noget Saadant skulde hænde, vilde de Lovlyndige i hele Verden i Sandhed blive slaæde med Forbauselse.

Ved Mødet næste Eftermiddag (den 11te) Kl. 2 udsatte Dommeren Sagen til den 12te, og vilde da afgjøre, hvorvidt Sagen skulde hæves ifølge de den 9de og 10de anførte Grunde.

I Mødet den 12te afgjorde Overdommeren Mc Kean, at Sagen skulde fortsættes trods de gjorte Indvendinger. Størsteparten af den ved denne Leilighed holdte Tale er af en altfor teknisk Natur, og vi ville derfor ikke trætte vore Læsere med samme; men Slutningsbemærkningerne ville vi ikke forholde vore Læsere.

„Jeg behøver vist ikke at forfikkre den Anklagedes lærde Forsvarere om, at deres Argumenter til Forsvar for deres Klient skal taalmodig blive hørte og omhyggelig prøvede; ei heller agter jeg at sætte nogen bestemt Grændse for deres Bevisførelse uden i saadanne Spørgsmaal, som allerede ere afgjorte. Men Advokaterne paa begge Sider, saavel som Dommeren, bør ikke glemme, at her behandles en Sag af ualmindelig Natur. Høiesteretten i Californien har med Rette sagt: „Domstolene ere nødte til at tage Hensyn til den politiske og sociale Tilstand i det Land, hvori de øve deres Myndighed.“ Det er derfor min Skyldighed at sige, at endstjøndt den her foreliggende Sag kaldes „de Forenede Staters Folk imod Brigham Young,“ er dog dens virkelige Titel: „Føderal Myndighed imod polygamist Theokrati.“

„De Forenede Staters Regjering der er bygget paa en streven Grundlov, finder nemlig, at der indenfor dens Jurisdiktion eksisterer en anden Regjering, der gjør Krav paa at stamme fra Gud — en Stat i Staten — hvis Politik og Vedtægter i flere Stykker staae i Strid mod dens egne. Den ene Regjering har derfor arresteret den anden i dens Hovedmands Person og stævnet den for denne Domstol. Et System skal staae sin Prøve i Brigham Youngs Person. Lad alle Vedkommende holde dette Faktum fast for Die, og lad den Regjering herske uden nogen Rival, som bevises at være den rette. Hvis derimod den Anklagedes lærde Forsvarere kunne anføre Autoriteter eller Principer fra hele Justitsens Omraade, eller fra Fornuftens, Moralens og Kulturens Enemærker, der godtgjøre, at Polygami ikke er en Forbrydelse, saasom Klagen lyder, skal denne Domstol steblikkelig tilbagekalde Klagen og endvidere paalægge Grandjurien, at den ikke oftere fremfører lignende Klager.“

Til ovenstaaende Udtalelse af Overdommeren knytter Redaktøren af „Salt Lake Herald“ følgende Bemærkninger: Da Dommeren i sin Tale ikke har imødegaaet nogle af de vigtigste Punkter, Forsvarerne fremførte, men kun holdt sig til de almindelige Regler for Fortolkelsen af de Forenede Staters Love og andre Domstoles Kjendelser, synes al speciel Kritik af Hs. Herligheds Meninger og Slutninger at være overflødige for vort Bedkommende. Ja i Virkeligheden har han kun udtalt, hvad enhver fornuftig Borger kunde ventet sig. At indrømme Forsvarerne Ret i deres fremførte Paastande, frageset hvor vægtige Grunde, der end maatte være derfor, vilde kort og godt have knust hele Intrigen paa Stedet, og den omstreifende Kommission, som er bleven udsendt for at opdrive Vidnesbyrd mod Præsident Young, hentede fra de sidste femten Aar, vilde man nodes til at falde tilbage. Den særdeles høitbegavede „Lovens Værner“ — som med saa ualmindelig Flid har udklækket en Sag under tilspyneladende Sanktion af Territoriets Love, sandsynligvis mere for at tvinge Mormonerne til at gjøre Modstand, end i Haabet om at faae de foreliggende Klager paadømte — vilde da have været nødt til at begynde forfra paa sin Kjærlighedsgjerning, som han saa gjerne vil have os til at troe steer udelukkende med dette Samsunds Moralitet og Vel for Die! Dette vilde selgelig blive et Tilbagefridt, men Chicago-Platformens*) „Twillingbroder“ har allerede i elleve Aar ventet paa at blive kraftigen behandlet af Unionsregjeringen. Hvis Politikerne virkelig mene noget Alvorligt med deres Korstog mod Utahs Institutioner og ansee Polygamiets Undertrykkelse som nødvendig for det republikanske Partiets Seir ved det forestaaende nye Præsidentvalg, kan idetmindste vort truede Folk glæde sig ved, at disse politiske Vøglere have kastet Masken, at vi nu kjende det Værste og ere blevene befriede for Fortidens trykkende Uvisshed.

---

*) I November 1860 sammendaldtes en stor Konvention i Chicago af det dengang til Magten beilende republikanske Parti. Det lykkedes Republikanerne at faae Abraham Lincoln fra Illinois valgt til Præsident paa Betingelse af, at han skulde gennemføre „Slaveriets og Polygamiets Afskaffelse“, de saakaldte „Twillingbrodere fra Oldtiden.“ Dette Program er det, som kaldes Chicago Platformen. Lincolns Valg fremkaldte det aabne Brud mellem Norden og Syden den 21de December 1860, der havde den frygtelige 4aarige Borgerkrig tilfølge. Lincoln faldt som Offer for sit Program for en fanatisk Sydlændings Haand, inden han kom længere med den anden Halvdeel af sin Dgave end at sanktionere med sin Underkrift „Loven af 1862 imod Polygami.“ Da nu Præsident Grants Tid udløber den 4de Marts 1873, er det at Republikanerne, som i de senere Aar have tabt betydelig Terræn for Demokraterne, anstrenge sig til det Yderste for at redde deres Indflydelse paa denne sidste Planke „Polygamiets.“

(Fortfat fra Side 56).

Ældste George D. Cannon ansaae det for særdeles interessent at høre Brødrene høre Vidnesbyrd om Guds Værk, deres Vidnesbyrd fremkaldte et Ekko i enhver Helligs Hjerte. Det er et mærkværdigt Karaktertræk ved dette Værk, at Folk fra de forskjelligste Lande saae det samme Vidnesbyrd om det, naar de annamme det, og en anden Mærkværdighed er det, at dette Værk blev grundet af en Dreng. Mormonismen var et Problem, som ingen af Nutidens Lærde kunde løse. Hvis den Beskyldning var sand, at denne Gjerning var et Bedrageri, hvor skulde man saa finde det sande Evangelium? Hvilket andet Religionsystem støttes af saamange guddommelige Beviser? Vi gaae ud i Verden og forkynde Evangeliet, fordi vi have annammet det hellige Præstedomme, og vee os, om vi forsømme at frembære det for Menneskene, efterat vi have modtaget Myndighed dertil. Vi have gaaet frem i vor Svaghed, men Gud har understøttet os, thi naar vi døbte Folk til Syndernes Forladelse og lagde Hænderne paa dem, havde han sendt dem sin Hellig Aand.

Kl. 9 Aften.

Præstedømmet samledes i det gamle Tabernakel, hvor Biskopperne John Sharp og Edward Hunter, Præsident Daniel H. Wells og Ældste Wilford Woodruff talte med megen Kraft med Hensyn til Tempelens Opførelse og lignende Gæmmer. Man vedtog at fuldende Muurarbeidet paa Templet i St. George i Vinter, om det var muligt.

Lørdag den 7de Kl. 10 Fm.

Ældste Isaac Groo sagde, vi vare et besynderligt Folk, men det var Guds Folk bleven anseet for i enhver Tidssalder af Menneskenes Værn. Besynderligheden ved de Sidste Dages Hellige

bestod i at de opfordrede Verden til at forsage al Synd og vende sig til Herren. I alle tidligere Tider havde Ulydighed mod saadan en Advarsel altid paadraget de Gjenstridige svære Straffedomme. Det samme Resultat vilde følge Advarslen i vore Dage. Omhandlede Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig Aand; bevidnede, at de Sidste Dages Hellige forkynde de Principer, som Jesus og hans Apostler forkynkede, henvisende til Pauli og andre bibelske Stribenters Vidnesbyrd om det store Forsald, som skulde komme, og Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og paaviste, at disse Profetier vare opfyldte. Trods alle vore Fjenders Austrengelse for at omstøde Guds Rige, vilde deres Planer og Rænker fuldstændig mislykkes, og Riget vilde triumfere over al Modstand. Formanede Folket til at understøtte Præstedømmet og ikke søge at finde Feil ved Guds Salvede. Han vidste Joseph Smith var en Guds Profet, og at Brigham Young var hans lovlig bemyndigede Eftertræder, han vidste dette formedelt Aabenbaring fra Gud.

Ældste David McKenzie folte at han befandt sig blandt Benner, blandt Saadanne, hvis Hjerter vare opladte for den Almægtiges Aabenbaringer. Han havde ingen Lyft til at sige Noget, der kunde bidrage til at opflanme det Had, som visse Partier søgte at udfaae; han vilde langt hellere gyde Døie paa de oprorte Bønder. Hvis de, der søge at sætte Splid imellem dette Folk, vilde omvende sig fra deres Synder og søge til Herren om Bittedom til at forvalte Landets Love i Retfærdighed, vilde de føle sig langt mere tilfredse. Han talte i længere Tid om Polygami og sagde, at hvis dette Princip er eensbetydende med Usædelighed, som Nogle ville gjøre det til, hvorfor forbød

ikke Herren det i gamle Israel. Anførte af Reformationens Historie Beviser for, at Luther, Melancthon og andre Reformatorer vare af den bestemte Mening, at der var Intet i Kristi Evangelium, som ophævede Mose Lov med Hensyn til Egtekab. Polygami stammer fra Aabenbaring fra det Høie, og vilde det ikke derfor være bedst at sende en Regjerings-Marschal med en Arrestordre til selve Ophavsmanden til dette Princip, istedetfor til hans Tjenere? I Josephs Dage, sagde han, vilde hver trofast Vldste med Glæde have offeret sit Liv for deres elskede Profet, om det kunde have reddet ham; er Følelsen anderledes idag med Hensyn til Præsident Young? (Hele Forsamlingen raabte Nei!)

Bisshop Elias F. Sheets talte fornemlig om Tiendeloven og Tempelbygningen. Om Herren skulde komme til Verden i de nye Stund, vilde der intet Huus være beredt for hans Modtagelse, og Profeten Malakias har sagt, at han ved sin anden Komme pludselig skal komme til sit Tempel. Det er derfor dette Folks Pligt at betale sin Tiende og sine Oploster, saa et Sted kan blive opbygget hvortil han kan komme, og hvori Ordinanterne kunne udføres for Levende og Døde, saa Ledene mellem os og vore Forfædre kunne forenes. Han talte dernæst om vor Kirkes Historie og paapegede, at hver Gang de Hellige vare blevne fordrevne, var deres Styrke og Indflydelse voget, og dette vilde gjentage sig bestandig.

Al. 2 Efterm.

Vldste George D. Cannon foreslog Kirkes Autoriteter til Opholdelse og alle bleve eenstemmigt anerkjendte.

Bisshop Abraham Hatch bevidnede at Præsident Young er en Herrens Profet og en Fader for dette Folk. Dette Folk er fredsommeligt og lovhdygt, og der er ingen frugtbar Forbund for Lovlærde her. Med Hensyn til Polygami

sagde han, at Enhver som troede paa Bibelen var nodt til at troe paa dette Princip. Han syntes Kristenheden befandt sig i samme Tilstand som Manden, der sagde, at han havde holdt op med at drikke Spiritus. En Ven bemærkede: hvorfor tager Du saa ikke ned dit Skilt? Han havde nemlig en rød Næse. Hvis Verden ønsker at bortkaste Polygami, gjør den bedst i at tage Skiltet ned, det vil sige bortkaste Bibelen. Israels Vldster have ingen høiere Stræben end at offere deres Tid, Talenter, Evner og Midler for dette store Værks Fremme. Han syntes godt om Bisshop Hunters Raad: at tale lidt og handle meget.

Bisshop A. D. Smoot bar kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i disse Dage; sagde, at Oppositionen mod dette Værk vilde voxe i Forhold til dets Udvikling; trods Djævelens Hyl, vilde Guds Rige seire og de Hellige fryde sig.

Vldste William C. Staines gav en kort Beretning om sin Virksomhed som Emigrationsagent i Staterne iaar. Alting var gaaet efter Ønske; der havde været ubetydelig Sygdom blandt Emigranterne og kun to Dødsfald. Ved sin Omgang med Folk af den bedre Klasse i Staterne havde han erfaret, at den offentlige Mening var, at man burde lade Mormonerne i Fred. Var Vidnesbyrd om vore Lederes retskafne og ophøiede Karakterer. Hentydede til de Bestræbelser, vore Fjender gjorde for at faae Polygamiet affattet, og sagde, at Gud havde aabenbaret dette Princip; hvem skulde vi derfor appellere Sagen til? Til Gud selv og ingen Anden. Præstedømmet var givet til os, og i Israels Guds Navn Folket skulde worde velsignet.

Søndagen den 8de, Al. 10 Form.

Vldste John Taylor sagde, vi er

ikke samlede for at sammenrotte os mod vore Medmennesker, men for at blive belærte om det, der kan fremme vort timelige og evige Vel, og den aabenbarede Sandheds Udbredelse. Sandhedens Principer ere evige, ligesom deres Ophavsmand. Evangeliet har kastet Lys i vort Sind angaaende vort Slægtskabsforhold til Gud, Hensigten med vor Tilværelse paa Jorden og vore Pligter mod vore Medmennesker, og i Israels Guds Navn gaae vi frem og udføre det, som Forsynet har betroet i vore Hænder. Vi have ikke annammet dette Evangelium ved mennekeligt Vidnesbyrd alene, men ved den Hellig Aands Inspiration og Præstedømmet. Dvælede i længere Tid ved Evangeliets evige og altomfattende Natur; sagde, at Mennesket skulde tillades at nyde fuldstændig Frihed i religiøs Henseende. Siden denne Kirke blev organiseret, have vore Vidster prædiket vidt og bredt, at Folk vilde mere og mere være udsatte for Vildfareiser, at Troner vilde falde og at Mange skulde flye fra Babels Synder og Plager, og det var ikke saa underligt, at disse Ting vare blevne opfyldte. De Sidste Dages Hellige havde al den Synd, Last og Vebestryggelighed, som herskede i Verden, men alt det Rene, Hellige og Gode eftertragtede de bestandig. Taleren dvælede derpaa ved den ufjærlige Behandling, der var bleven os tildeel af vore Fjender; sagde, Herrens Tjenere kunde ikke strømmes, thi de vidste, at Gud, Englene og alle gode Mennesker vare deres Venner. Verden troede maaste, at dette Folk levede i Angst og Bekymring i denne Tid, men det er ingenlunde Tilfælde. „Der er flere for os end imod os.“ Han talte med Varme og Begeistring om Zions Triumf og vore Fjenders Nederlag.

Vidste George D. Cannon sagde, at en trosterig og opbyggende Aand havde

hvilet over Talerne i denne Konference; det var en Aand, som robede Resignation og Tillid til Gud; den samme Aand havde ogsaa hvilet over Tilhørerne. Det var langt bedre at leve en kort Tid paa Jorden i Rydelsen af Evangeliets Betsignelser, end at leve et langt Liv i verdslig Overdaadighed uden disse himmelske Gøder. Vor Kirkes Historie viser tilfulde, at Modgang i timelige Sager bringer ikke os den Fortvivlelse og Forsagthed, som vilde ramme andre Folk i lignende Omstændigheder, og Aarsagen er den, at vi bejæles af Guds Aand. Br. Cannon gav derpaa nogle udmærkede Raad med Hensyn til Visdomsordet; sagde, det var et Princip af yderste Vigtighed, og at det var Guds Villie, vi skulde efterleve det; det var givet i det Viemed at søge vor Sundhed og vor Levetid, og det vilde tillige udvilde vore intellektuelle Evner. Afholdelse fra saadanne Ting, som ere skadelige for Menneskets System, vil bringe Betsignelse. Troe de ikke, at Guds Aand i saa stor en Grad vilde hvile over dem, der forsømte Visdomsordet, som over dem, der overholdt det. Dernæst talte han om Templernes Opførelse. Man havde taget Skridt til at paaafonde Fuldbendelsen af Templet her i Byen, og Jernbanen sydpaa vilde storligen lette Tilførselen af Granit. Det var en nødvendig Beslutning at bygge et Tempel i St. George, da det var altfor be kosteligt og tidsspildende for Folket dernede at reise herop til Salt Lake City for at gennemgaae Evangeliets Ordinancer. Det vilde ogsaa have den gavnlige Virkning, at dele vor Salighedskjendes Opmærksomhed. Tiendeloven var indstiftet for at tilveiebringe Midler til Opbyggelsen af Tempel. Vi vare storligen velsignede iaar med en rig Høst, og om vi altid holde Guds Bud, vilde hans Betsignelser aldrig udeblive. I et længere Foredrag paaepgede Taleren,

at de Retfærdige havde ingenfind e forfulgt de Ugubelige, men derimod altid omvendt. Hans Bemærkninger vare særdeles lærerige. Han sluttede med at bære Vidnesbyrd om det Sidste Dages Værks goddommelige Natur.

Eftermiddag Kl. 2.

Ældste Orson Pratt holdt en herlig og kraftig Tale om Frelsen for de Levende og Døde, og tog som Text Malakia sidste Kapitel. Den blev stenografisk nedstrevet og vil senere blive trykt.

Ældste George D. Cannon oplæste Navnene paa endeel Brødre, der vare kaldede til at gaae paa Missioner, hvis Valg eenstemmigt anerkjendtes af Konferencen.

Præsident Brigham Young foreslog at hævde Konferencen til 6te April 1872 Kl. 10 F. M. hvilket eenstemmigt vedtoges.

Tatfigelse af Præsident George A. Smith.

Konferencemoderne vare talrigt besøgte og hvert af de tre sidste Møder bivaanedes af cirka 12,000 Mennesker. Herrens Aand var rigeligt udgydt over Talerne og Forsamlingen, og trods de truende Omstændigheder, hvoraf vi i denne Tid ere omgivne, følte ingen Frygt for Herrens Værk, tværtimod følte man en tiltagende Tillid til Jehovahs almægtige Arm, der vil blive udstrakt til Israels Frelse fra alle deres Djender. Præsident Young overværede de fleste af Møderne, men talte ikke paa Grund af Mæthed efter et Ildebesindende, hvoraf han i den senere Tid har lidt.

John Nicholson,
Sriver.

Besikkelse.

Ældste N. P. Petersen er besikket til at præsidere over Tyens Konferenc fra 15de dennes.

N. Peterson,
Præsident over den Stand. Mission.

Blandinger.

Ved en Auktion, som blev afholdt den 21de Septbr. i Camp Douglas pr. Salt Lake City, lykkedes det Broder Hyrum B. Clawson at afkjøbe de Forenede Staters Regjering 1000 Rifler og 150,000 Kobberpatroner. I Løbet af mindre end to Timer vare Riflerne solgte til vore Brødre for den usædvanlig billige Pris af 4 Rdlr. pr. Stykket.

I Staterne Michigan og Wisconsin har der omtrent samtidigt med den store Brand i Chicago raset frøgtelige Skovbrande, som have ødelagt milevis Stræk-

ninger af Skov; mange større og mindre Byer, der laae i eller ved Skovene ere aldeles ødelagte og over 2000 Mennesker omkomne. Mange, som flyede for Ildhabet, druknede i Floderne, hvor de søgte Redning. Skibsfarten paa Floderne og Søerne standsedes i mange Dage paa Grund af Røgen.

Brande i Rusland. De store og talrige Ildbrande, hvoraf Rusland har været hjemsogt hele Sommeren, ere, trods Efteraarstveirets Indtrædelse, dog ikke ophorte. Store Skovstrækninger bag Moskau have brændt i flere Dage. Ilden strækker sig over to Kvadratmiil og drives af Vinden ustandselig fremad. — I Poczney er nylig flere Kirker, 67 Butikker og flere hundrede Huse lagte i Aske, og uhyre Varelagre gaaede tilgrunde.

Hoftheatret i Darmstad, et af de største i Tyskland, er totalt brændt.

Senere Efterretninger fra Amerika meddele, at ogsaa i Californien, New-York og Pennsylvanien ere storartede Skovbrande udbrudte.

Den 22de September blev James Hendry studdt i Hooper City, Utah, for Forsørelse. Denne Daad udførtes af den Forsørtes Fader og Brøder, hvilke begge strax frivillig overgav sig i Politiets Hænder.

Salt Lake Citys Borgere have ved Subskription ydet 15,000 Dollars til de Brandlidte i Chicago. Præsident Young kængede sig øverst paa Listen for 1000 Dollars.

Rettelse.

I forrige No., Side 47, 2den Spalte 16de Linie fra oven skal efter *Hver* staae: Herren har tilladt ham at udføre, nemlig at saae Klinte blandt Hveden.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	49.	Redaktionens Bemærkninger	56.
Galvaars-Konferencen i Salt Lake City 54.		Blandinger	63.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Vorensgade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. C. Borching.